

श्री शंकर चित्र

अथवा
राजबंदी

श्री
राजा बंदी
श्री
राजा बंदी
श्री
दी.पी. केशवकर

श्री

स्वानंद-चित्र

रायगडचा राजवंदी

कथासार

पोर्तुगीजांना घडा शिकविण्यासाठी फोंड्याच्या लढाईत गुंतलेल्या संभाजी-राजांना तूर्त गोमंतकाचा विचार वाजूला ठेऊन पाटीवर आलेल्या मोंगलांना तोंड द्यायला माग्यारी यावे लागले. दुर्दैवाने फसगत झाली व हा सह्याद्रीचा सर्वाई सर्जा मुताच्या सरक गांठीत सांपडला. संभाजीराजे कैद झाले. औरंगजेबाच्या छावणीत जखोत उफाळला. संभाजी राजांना धाक दाखवून शरण आणण्यासाठी प्रयत्न सुरू झाले. छळ हेटाळणीनं त्यांना नामोहरम करण्याचें उपाय योजण्यांत आलें. मोहक प्रलोभनं दाखविण्यांत आली. शरण अगर मरण यापैकीं एक पर्याय स्वीकारण्यासाठी त्यांच्यापुढें प्रश्न टाकण्यांत आला. पण उपाशी सिंहही गवत खात नाही—

या प्रलोभनांचा आणि छळाचा संभाजी राजावर कांहींच परिणाम झाला नाही. तुच्छतेनें त्याच्याकडे पाहील. ते आपल्याच तंद्रित होते. त्यांच्या डोळ्यापुढें गतकाळाचा चित्रपट तरळू लागला. शिवरायांचा प्रताप आठवला. रामदासाचे बोल आठवले. सती गोदावरीचा निर्धार आठवला. राजे या मातीची आठवण ठेवा हे बोल कानांत घुमू लागले.

काळ नदीच्या कांठावर गोदावरीची प्रथम भेट झाली. शिकारीहून धकले भागले युवराज संभाजी पाणी पिण्यासाठी पाणवट्यावर आले. ओंजळीनं पाणी पिऊं लागले. गोदावरीनं त्यांना निर्मळ पाण्यानं भरलेलं फुलपात्र नेऊन दिलं. नांव गावाची विचारपूस झाली. तिच्या मधुर बोलण्यानं आणि मोहक सौंदर्यानं युवराजांना भूल पडली, ते वेचैन झाले. परत पाणवट्यावर येऊं लागले. दुसऱ्या भेटीत तिचं लग्न झाल्याचं त्यांना कळलं. ती सासरी जाणार ही वार्ता कळताच त्यांचं चित्त ठिकाणावर राहिलं नाही. ती आपल्यापासून दूर जाणार ही कल्पनाच त्यांना सहन होईना. या मोहवशा अवस्थेंत युवराजांनी ती सासऱ्याच्या वाटेवर असतांच धाड घालून पळवलं व लिंगाणा किल्ल्यांत बंदिस्त करून ठेवलं.

शिवाजी महाराज या वेळीं प्रतापगंडी होते. गोदावरीच्या जखमी बापानं जिजामातेकडे फिर्याद गुदरली. जिजामातेनं न्याय मिळेल असें अभिवचन त्यांना दिलें. आपल्या लाडक्या नातवाच्या विरुद्ध न्याय द्यायचा, त्यांच्या मनांत नीती न्यायाचं व मायाममतेचं द्वंदं सुहृं झालं. या अपराधाला शिवाजीराजांचा न्याय अतिशय कडक होता—शिरच्छेद !

शिवाजी महाराजांचं हेरखातं अत्यंत तत्पर होत. संभाजी राजांनी एका विवाहित मुलीला पळवून भ्रष्ट केली ही बातमी त्यांच्या कानांवर जातांच त्यांच्या अंगाचा भडका उडाला. ते द्रुतगतीनं रायगडाकडे निघाले. लिंगाणा किल्ल्यावरून गोदावरीची सुटका केली. किल्लेदाराला कडक शासन करून पाचाडला मासाहेबाकडे आले—

आई मुलाची ती भेट अविस्मरणीय झाली. मासाहेव— न्याय देण्यासंबंधीचे धडे आपणच आम्हांला दिले. उज्वल चारित्र्यानंच राष्ट्र तरतं हे आपणच सांगितलंत. संभाजी राजांचा अपराध भयंकर आहे— न्याय नाती जाणत नाही — आपला आणि परका हा भेद त्यांत नसतो— अपराध्याला शिक्षा ही झालीच पाहिजे. आपली ममता आड येऊ नये— शिवाजी राजांनी शिरच्छेदाची शिक्षा सुनावली— शिरच्छेद युवराजाचा शिरच्छेद— लाडक्या नातवाचा शिरच्छेद— संभाजी राजांचा शिरच्छेद— कल्पनाच सहन करवत नाहीं— या अपराधावर पडदाही पाडता येत नाहीं.

या पुढील घटनांची साक्ष छपेरी पडद्यावाचून कोण देऊं शकेल ?

गाणें नं. १

मुबारक बेगम

चरमे पैमाना उठाले अरक आहे भरी
 होशभी बेहोश हुए आग जो दिल में लगी
 लाक परवाने जले परवाना करती है शमा
 खाक मिलते मुस्फुराये दिलफना ए दिल्ली
 मरनाहि हैं ऐसे मरो की जो न मरते है सभी
 मौत रोये मरने परभी जी उठे यह जिंदगी

गाणें नं. २

सुमन कल्याणपूर

तुंग रायगड रावगजेंद्रय उभार झुक्ता झोक
विशाल गंडस्थळ गजशुंडा दुर्गम टकमक टोक
काळ नदीतील प्याया पाणी खाली झुक्वा माथा
वृंदावनीं झुळझुंळते अजुनी ती अश्रुंची गाथा ॥

ठेविली जपूनी मनोमनी जी व्यथा
ते वृंदावन सांगते सतीची कथा ॥

जरि चंद्र कलंकित निर्मल तें चांदणें
अंधार उजळता लांछन हो देखणे ॥

तें भाव विमोहन करि पावन जीविता
कुणी काहीं म्हणो जनगंगेचे गाणें
ते सती चरित कुजबुजती सरिता राने
मोडुनी मनोरथ जिकियलें मन्मथा ॥

गाणें नं. ३

सुमन कल्याणपूर

सुटेना माहेराची मिठी
कीं आला जासुद घेऊन चिठी ॥ १ ॥

दो डोळ्यांची सृष्टी आसवी
माऊलीची ती दृष्टी कासवी
पापणीची शिंपली लाविती

अंगी चंदन उटी ॥ २ ॥

जाता ओलांडुनी उंबरा
ओढीत ममता धरुनी पदरा
दुखवाया का आले उदरा
आणि आज ही कशी सुनी हो

कण्व मुनीची कुटी ॥ ३ ॥

पाण्यावरती आल्या गाई
 तुझीया गंगा माथी
 सांज वेळची सरती घाई-सांज वेळची घाई
 ठेव ओळखी ग वनराई
 पुसती पाऊले आज उमटली
 काळ नदीच्या तटी ॥ ४ ॥

गाणें नं. ४

सौ. आशा भोसले

सकाळी उठोनि मुख पहावं आईचं
 दारी वृंदावनी रोप तुळशी माईचं ॥
 पतिव्रतेची पुण्याई माझ्या अंगणी तुळस ।
 झळालें ग पानोपानी तिच्या तेजाचा कळस ॥
 शाम सुंदराची सखी सौभाग्याचे वरदान ।
 घर कुळाची थोरवी देई निश्चयाचे वाण ॥
 देई जीवाला उजळा काळी तुळशी मंजुळा ।
 तिची पावन सावली पापी करील पांगळा ॥
 करी मंगल मंगल सान तुळशीच पान ।
 सती सीता तिचे ठायी वसे देव नारायण ॥

गाणें नं. ५

सौ. आशा भोसले

ही गुणाची गोजिरी ग गौर माझी साजिरी
 कोणत्या ग दूर देशी सोडुनिया रायरी
 चालली गोदावरी ।
 साज घाला सोनियाचा कंकणे हिरवा चुडा
 पाटली विंदी विजोरा गळसरीचा आकडा
 केशरी कुंकू कपाळी साजते ही लाजरी
 चालली गोदावरी ।

सनई मंजुळ वाजतें हा सुरांगाचा सडा
नादति घन दुदुंभिः शब्दतो गडावर चौघडा
दूर रानी ऐकूं येई मोहनाची वासरी
चाल्ली गोदावरी ।

अगली हुरहुर जीवा चित्र डोळ्यांच्या कडा
पाहता हे रूपरागी जात ऐन्याला तडा
दृष्ट काढा ग सईनी लोण राई मोहरी
चाल्ली गोदावरी ।

वाट ही विसरूं नको माहेरची माझे सखी
ये कधी काळी मुली ग ठेव बाई ओळखी
ग नको पाहूं वळोनी जा मुखे जा सासरी
चाल्ली गोदावरी ।

गाणें नं. ६

सुमन कल्याणपूर

आनंद मनीं माईना कसं ग सावरूं
धे गगन भरारी उडूं पाहे पाखरूं
आनंद मनीं माईना ।

भर दुपारची सावली । लपतसे जशी पाऊली
मी वाळ तुझे माऊली । सुख संयागी रडणें
कसं ग आवरूं । धे गगन भरारी उडूं पाहे पाखरूं
आनंद मनीं माईना ।

किती फुले लते तळी गळली
किती पायदळी चुरगळली
खुडली ती उरली सुरली
या जीवनी क्षण विरता डोळे पाझरूं
धे गगन भरारी उडूं पाहे पाखरूं
आनंद मनीं माईना ।

घे उडी मना घे उडी
 आली रे मिलन घडी
 दे साहुनी दुवळी कुडी
 बघतें तरी ही ममता
 छाया ही घरुं
 घे गगन भरारी उडूं पाहे पाखरुं
 आनंद मनी माईना ।

गाणें नं. ७

पिराजी सरनारिक आणि मंडळी

दार उघड बये दार उघड
 - मातले असूर निर्दाळी
 घे विश्रुळ हातीं आतां भद्रकाळी
 उदो-उदो-उदो-

श्री महाकाळ कोपला वीर बलिभद्र
 आकांत भयंकर तांडव करतो रद्र
 खवळली भूतें ही पाच, कराया नाच प्रलय संचरला
 वादळांत अवघा भूमिभाग विंचरला

कीं मेघ डफावर कडकड वाजे विजली
 डमडमले डमरू सूर्यमालिका विझली

वेभान करी यैमान पेटले रान जलाशय फुटले
 घोषावत वारे सुटले अस्मानी वादळ उठले
 आभाळ कोसळे उठती डोंगरलाटा
 निखळल्या चांदण्या पृथ्वी गोल उफराटा

“बहि तो जेतवावारे जेतविताच जेततो
केल्यानें होत आहे रे आधीं केलेंच पाहिजे”

कडकडली डफावर थाप, होय थरकांप धडकली छाती
सांडूनी रक्त सिंचली मराठी माती
“मराठा तितुका मेळवावा । महाराष्ट्र धर्म वाढवावा
जयजय खुवीर समर्थ”

मावळातल्या मर्द मराठ्या घेई संतीचे वाण
तुला श्री शिवरायाची आण
ऊठ, ऊठ सांडले रक्त हे देई तुला आव्हान
तुला श्री तुळजाईची आण
मवांनी तलवारीची आण

स्वातंत्र्य हिंदवी रक्षाया घे तळहातावर प्राण
लढवी आपुले राष्ट्र निशाण
उडवी रिपुची दाणादाण
तुडवित रिपुदल टापाखालीं घोड दौड संचरे
हरहर हर महादेव गर्जती सहाद्रीची शिखरे
हरहर महादेव, हरहर महादेव

शिवनेर पुरंदर प्रतापगड तोरणा
हा उभा रायगड स्वातंत्र्याचा कणा
हे चंदन वंदन अजिंक्य गड लिखाणा
रक्ताने न्हाला पन्हाळगड कोंडाणा
जी, जी, जी

परदास्य स्तुतीनें सुजली तुटली तोंडे
फोडिले टायिच्या टायि कुऱ्हाडि दांडे
कापिली शिरें ती निवडूंगाची बोंडे
रणरंगी फुल्ले पळस, तंबुचे कळस तणावें तुटती

मुंग्यांची पडली धाड वाऱ्ळावरती- जी-जी-जी

“रायगडचा राजवंदी”

दिग्दर्शक :

निर्माता :

संगीत :

राजा ठाकूर

राजा बढे

डी. पी. कोरगांवकर

प्रमुख भूमिका : सुलोचना, चित्तरंजन कोल्हटकर, चंद्रकांत गोखले, वाळकोचा गोखले, माई भिडे, बेबी नयन, वसंत शिंदे आणि दुर्गा खोटे.

शिवाय

सुधाताई सांगविकर, गणपत पाटील, जयशंकर दानवे, मोकाशी माणिकराव जाधव, दिनानाथ टाकळकर, जावडेकर, आ. दे. पाटील, अंजनाबाई, मनोहर दिघे.

कथा	...	द. गो. गोडसे
पटकथा व संवाद	...	पु. भा. भावे
पद्यरचना	...	राजा बढे
छाया लेखन	...	मधुकर खारकर
ध्वनि लेखन	...	रेड्डी, विष्णुपंत चव्हाण,
गीत मुद्रण	...	वि. एन. शर्मा
संकलन	...	मधुकर नाईक
रंगभूषा	...	रामचंद्र नारायण सुर्वे
वेशभूषा	...	बबन आयतोल्ले
कला	...	के. द. महाजनी
स्थिर चित्रण	...	डी. व्ही. राव

सूत्रधार

अनंत जोशी

सहाय्यक

दिग्दर्शन	: सुभाष भुरके	संकलन	: शरद माणगांवकर
	शरद निफाडकर		विनायक वाघधरे
	कुळकर्णी	रंगभूषा	: बी. आर. टक्के
गीतमुद्रण	: सोपान खडसे	निर्मिती	: चावे, दिघे, सखाराम
		वेशभूषा	: बबनराव
छाया लेखन	: किसनराव पवार	कला	: मारोतराव जांभोळकर